

mijmering / trouw

‘Beste vriendinnen’ heeft een mens niet veel. Ik tenminste niet. Ik kan ze op de vingers van één hand tellen. En dan is er nog het onderscheid tussen beste vriendinnen die vanuit je jeugd met je meegroeien en beste vriendinnen die je pas veel later leert kennen.

Het verschil zit ‘m niet zozeer in de kwaliteit van de vriendschap, maar in het feit dat er een heel geleefd leven over die vriendschap is heen gegaan, met bochten en afslagen aan beide kanten.

Ik had er drie van toen ik jong was, de laatste is deze week overleden. Ze was oud en op en klaar. Vorige week appte ze - bellen was teveel - dat het tijd was om het leven te verlaten. Met dank en andere lieve woorden. Ik ben in mijn auto gestapt en naar haar toegereden. Ik zag haar door het keukenraam zitten, doezelend, zwak, voor haar doen onverzorgd en vooral moe, doodmoe. Wat doe je in zo’n half uur waarvan je weet dat dat het laatste is? Niet veel meer dan zeggen wat we al van elkaar wisten. En een traan laten. De verkommerdheid ontroerde me, de onontkoombaarheid van haar einde dat twee dagen later een feit was; haar naderende voorbijheid tegen de veilige achtergrond van haar geliefde huis, dat al minder bezield leek dan het was.

Je kunt van alles over vriendschap proberen te zeggen, maar slechts één woord voldoet en dat is trouw. En trouw wás mijn beste vriendin die nu dood is. Trouw tot in de laatste kushand door het keukenraam toen ik weg ging.

Missen zal ik haar. Maar ik weet dat ik vooral een stukje van mezelf ga missen. Zij liet mij zijn wie ik ben. En ze bood me een thuis als de bocht te krap was of de afslag te ver.

Tot ziens, zei ze. Want we weten het niet.